

[Home >](#)

Column RvB juni: Meelopen op werkvloer, een cadeau!

Elke maand delen Joep Verbugt en Marie-Louise Vossen hun gedachtes en ervaringen in een column. Deze maand is de pen aan Joep Verbugt.

'De agenda schoonvegen' stond er boven mijn intranet column van februari. Een week lang de agenda vrijmaken om de werkvloer op te gaan en gesprekken te voeren met zoveel mogelijk cliënten en medewerkers. Afgelopen week was het zover. Ellen Knippers, de secretaris van de Raad van Bestuur, had er voor gezorgd dat de leden van de concernmeeting ieder afzonderlijk op zoveel mogelijk plaatsen binnen onze organisatie op bezoek konden komen. Na afloop hebben we onze ervaringen uitgewisseld.

Zonder uitzondering heeft iedereen zich welkom gevoeld. En zonder uitzondering was iedereen onder de indruk! Onder de indruk van de betrokkenheid van medewerkers die met veel professionaliteit zorgen voor cliënten met vaak hele complexe problemen. We hebben het als een cadeau ervaren. Cliëntbesprekingen, aangekondigde en onaangekondigde huisbezoeken, therapie sessies, contactmomenten met mensen die een kamerprogramma hebben, wandelingen, dienstoverdrachten, tussendoor gesprekken met cliënten en medewerkers over hele uiteenlopende onderwerpen: het waren deze momenten die gezorgd hebben voor verbazing, vragen, bewondering, trots, ontroering en begrip.

Ik mocht te gast zijn bij GGzE Centrum Kinder- en Jeugdpsychiatrie, GGzE De Boei, GGzE Autisme, GGzE Spoedeisende Psychiatrie, afdeling Volte van De Woenselse Poort en GGzE Direct. Het bracht mij van Landgoed De Grote Beek naar Son en Breugel, van Veldhoven naar De Grijsse Generaal en weer naar de Michelangelolaan in Eindhoven. En ik heb daar een hoop indrukken opgedaan.

Voor de frustratie dat je soms meer tijd aan cliënten wil besteden maar daarvoor niet altijd de tijd hebt, moet je begrip opbrengen. Datzelfde begrip geldt voor de onmacht en de uitzichtloosheid die sommige cliënten uitstralen omdat hun problemen zich zo opgestapeld hebben.

De tijd die genomen wordt om met elkaar te overleggen verbaast me soms. Dan merk ik dat ik de mensen en de tijd tel die dat kost. Dat zal mijn eigen afwijking zijn denk ik dan maar. Het feit dat de dagbesteding voor sommige cliënten zo beperkt is ingevuld roept vragen op. Zouden we op dat vlak niet creatiever en actiever moeten zijn? De voorzieningen zijn er maar ze worden nog zeker niet optimaal gebruikt.

Maar wanneer je na een ruim dertigjarig dienstverband nog zo enthousiast kunt kwartiermaken voor de transitie van de langdurige zorg naar de WMO dan verdien je respect en bewondering. Die moeder en dochter die vertellen over de baat die ze hebben bij de zorg van GGzE maken me trots op onze club. Van die medewerker die haar eigen spullen meeneemt en een cliënt blij maakt met een tatoeage met de naam van haar toekomstige man op haar arm raak ik ontroerd. Datzelfde overkomt me bij die mannelijke medewerker die voor geen kleintje vervaard is en die tegelijkertijd erkent dat hij ook vaak bang is voor de onverwachte agressie van cliënten.

We waren het allemaal over eens: dit moeten we vaker doen! En niet alleen wij maar ook andere medewerkers van onze organisatie. Want zo meelopen is simpelweg inspirerend en absoluut de moeite waard.

Thuisgekomen vertelde ik mijn vrouw dat ik een cadeau voor haar had meegenomen: een tatoeage met haar naam op mijn arm! Toen ik het liet zien zei ze dat ik behalve mijn agenda ook maar mijn arm moest schoonvegen...